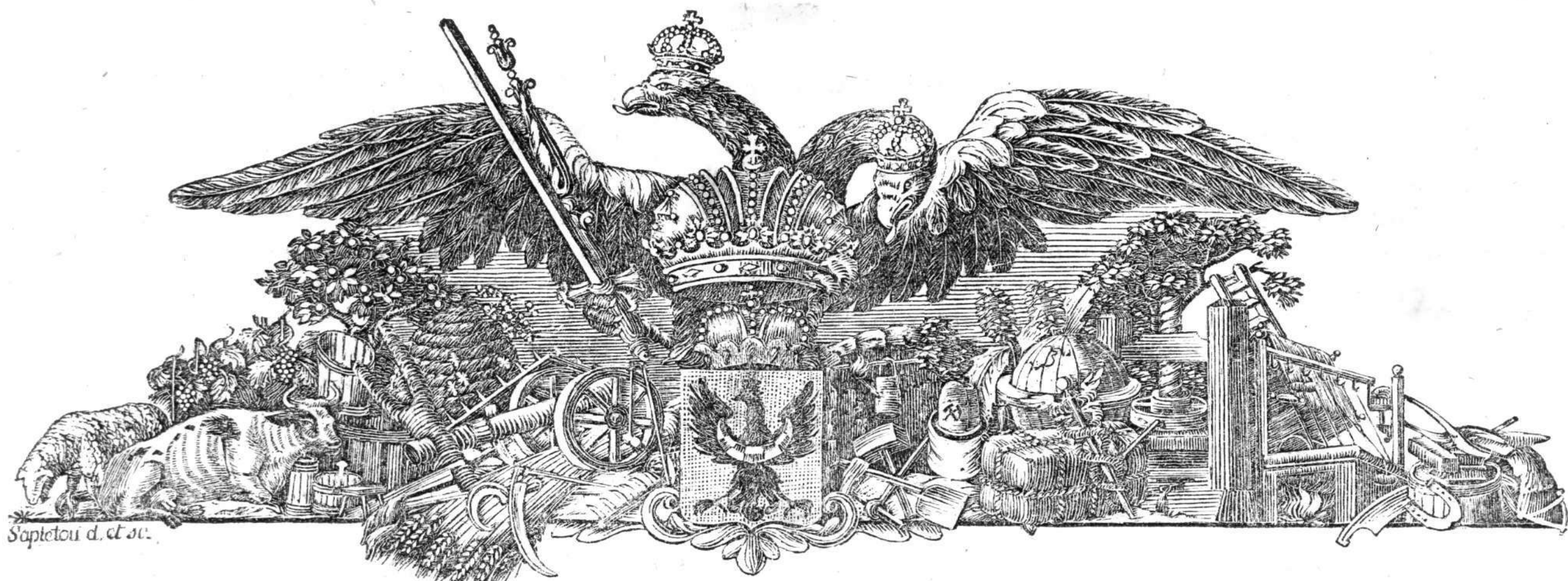

Kmetijske in rokodelske novice.

Na svetlobo dane od c. k. kmetijske družbe.

Tečaj III.

V sredo 17. Grudna. 1845.

List 51.

Sanja Cesarja Friderika IV. v letu 1459 ali osnivanje Ljubljanske škofije *)

Kot življenje, takó sanje.
V svet, ki še le biti zna,
Nese duha dozdevanje,
Kjer ne vé, kaj prit' ima.
Kot bolj bistrega očesa
Vid' on svetlo upanje;
Potolaž'jo ga nebesa,
Mirno sam v se verne se.
Gledajoč oči kar ne uméjo,
Sanje večkrat čudno razodéjo.

Krog pod Celjskim gradom hruje
Divja vojska in proti;
V Taboru pa množ'ca čuje
Móž, ki Caru so zvesti.
Vró plohé, bucé vetrovi,
Divja je in strašna noč.
Tú med bliskam, med gromovi
Cesar moli zdihajoč:
De naj zoper vzdignjene viharje
Milo ga nebeška moč obvarje.

Skoz pozemeljsko življenje
Sega viš' oblást z močjó,
Od onod je razločenje
Kaj, kakó na svéti bo.
Gor prot nebu serčno zajde
Pa molitev od zemljé;
Skoz oblake gre in najde,
Kar pobožne so željé.
Ko rešenja ljudstva si želijo
Kralji, ga z molitvijo dobijo.

Serce od skerbi zboljeno,
Car v molitvi je zaspal;
Tu kot jutro pomlajeno
Iz noči gre bliš svital.
Bliže mu perkazin pride,
In razširi svet se zdaj,
In s častjó visoko ide
Sveti *Nikolaj* nakraj
Po Ljubljanci mirno tje šuméči,
De Ljubljansko zemljo on osréči.

Komej stopi on iz čolna,
Škofov zad ima versto,
Množica pa vérnih polna
Moli krog z pobožnostjo;
Klečijoč krog znamenje svéto,
V katerim je zveličanje,
Noč beži pred lučjo vneto,
Blagodar na zemljo gre.
Tim, ki upanje je v njih in vera,
Se daróv nebeških vir odpéra.

Na Ljubljance nizkim produ
Se vzdiguje cerkvena,
Zraste v tempelj svet Gospódu,
Petja polu groméčiga,
Ki se v božjo čast izhaja,
V hvalo božjiga Sinú;
In od orgelj kot iz raja
Slišat' zraven je glasú.
In sveté skrivnosti se godíjo,
Kér častito zvončki zazvenčíjo.

Zvončke sliši Car zvenčati,
Hoče past' na tla goréč,
Hoče serce v dar podati, —
Sanje, oj! bežé tu preč.
Premagavsko je ukanje,
Kér se vrata kar odpró,
In orožja ropotanje;
Semkej pertekóč berznó
Grada poglavár vesel oznáni:
„Že sovražniki so v beg odgnani.“

„Knezi, k' so zvesti še bili,
So, kér je divjal vihar,
Nad sovražnika planili;
Tak rešenje nam je v dar.“
Car besedo to čutiti
Se ozrè v nebo rekoč:
„Slab Gospod! sim prehvaliti
Troje roke čudno moč;
Pa kar v sanji se mi je kazalo,
To, obljubim, spolnjeno bo kmalo.“

Spolnil je letó Gospodu
Fridrik svetli Car tedaj;
Na Ljubljance nizkim produ,
Je škofjska cerkev zdaj. —
Kot življenje, tako sanje.
V svet, ki še le biti zna,
Nese duha dozdevanje,
Kjer ne vé, kaj prit' ima.
Gledajoč oči kar ne uméjo
Sanje večkrat čudno razodéjo.

P. H.

*) Prestavljeno iz nemškiga *F. Rihtarja*, nekdanjiga učenika dogodivšine v Ljubljani — izdelano po *Valvasorji* buk. VIII. in X.

Živino pozimi bolezní obvarovati.

(Nadalje.)

2) Od piče in pijače pozimi.

Tudi pri piči in pijači bo skerbni kmetovavec pozimi na to pazil, de ne bo živino prehladil. Prehladí se pa živina, če jo ob časih, preden sneg zapade, ali ko je ravno že skopnel, na pašo goni, de ona slabe jesenske in od mraza, slane ali snega prevzete in zmerznjene ostanjke íše injé,

in si takó želodec prehladí in mnoge bolezní naključí. Ni varno na pozno jesen in pozimi živino na pašo goniti, pa tudi zgodej pomladi ne. Trave, na katero je obilno róse ali slane padlo, se že sama živina po svojim notrajnim občutku ogiba in jo le takrat jé, kadar je hudo lačna. Jutrajna rósá je škodljivši od večerne, zató, kér je obilniši in bolj merzla. — Ravno takó škodljiva je tudi premerzla pijača, posebno snežnica in pa ledena voda.